

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ 2 ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

**που διώκονται για τις επιθέσεις
σε γραφεία της Χρυσής Αυγής**

**Αντιφασίστες, αντιφασίστριες
από το κέντρο και τις γειτονιές
της Αθήνας και του Πειραιά**

Την 1η Νοεμβρίου 2019 πραγματοποιήθηκε εμπρηστική επίθεση στα κεντρικά γραφεία της Χ.Α. στην οδό Δηλιγιάννη με αποτέλεσμα την καταστροφή του δεύτερου ορόφου που στεγαζόταν μεταξύ άλλων το πολιτικό γραφείο του γ.γ του κόμματος Ν. Μιχαολιάκου. Σύμφωνα με τη δικογραφία που συντάχθηκε, κατά τη διάρκεια της διαφυγής από το σημείο, αυτοκίνητα της “αντι”τρομοκρατικής υπηρεσίας καταδίωξαν το αυτοκίνητο της ομάδας συντρόφων και συγκρούστηκαν με αυτό με αποτέλεσμα τον τραυματισμό των αστυνομικών, την παύση της καταδίωξης και την αποτυχία σύλληψής τους.

Το γεγονός αυτό στάθηκε η αφορμή για να ξεκινήσει μια τρομολαγνική εκστρατεία στοχοποίησης και διώξεων κατά αγωνιστών του αναρχικού κινήματος. Μια εκστρατεία που κορυφώθηκε με τις συλλήψεις δύο αντιφασιστών αγωνιστών και τις αστυνομικές μεθοδεύσεις που ασκήθηκαν σε βάρος τους στοχεύοντας στην προφυλάκιση τους.

Η αναβάθμιση του κατηγορητηρίου τους από την “αντι”τρομοκρατική υπηρεσία και οι δημοσιογραφικές διαρροές των ημερών, προερχόμενες από την ίδια υπηρεσία, δημιούργησαν ένα σχεδόν βέβαιο κλίμα προφυλάκισης για τους δύο αγωνιστές διαμορφώνοντας ένα περιβάλλον τρομοϋστερίας μέσα στο οποίο οι σύντροφοι μαζί με τους δικηγόρους και το κίνημα αλληλεγγύης καλέστηκαν να δώσουν μια άνιση μάχη.

Πιο συγκεκριμένα, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του Κράτους με προεξέχουσα την “αντι”τρομοκρατική υπηρεσία κατασκεύασαν, σύμφωνα με τις διατάξεις του 187α, μια “τρομοκρατική” οργάνωση με την επωνυμία “Ταξιαρχία”, η οποία -σύμφωνα με την “αντι”τρομοκρατική- πρωτοεμφανίστηκε τον Μάρτη 2017 με την επίθεση στα (τότε) κεντρικά γραφεία των φασιστών της Χ.Α στη λεωφόρο Μεσογείων 131, με την ονομασία “Ταξιαρχία Παύλος Φύσσας”. Σύμφωνα με τα σενάρια της δικογραφίας, μέχρι και την τελευταία της επίθεση στα κεντρικά γραφεία της οδού Δηλιγιάννη τον Νοέμβρη του 2019, πραγματοποίησε συνολικά έξι επιθέσεις εναντίων δομών και προσώπων του φασιστικού μορφώματος.

Επιχείρησαν με αυτόν τον τρόπο να αποκόψουν επιλεκτικά αναλήψεις πολιτικής ευθύνης μέσα από έναν γαλαξία αντιφασιστικών-αντικαπιταλιστικών ενεργειών που οδήγησαν, μεταξύ άλλων, τα τελευταία χρόνια στη σημαντική αποδυνάμωση των φασιστών. Μέσα από δεκάδες επιθέσεις και αναλήψεις πολιτικής ευθύνης επέλεξαν ορισμένες που με πρώτο συνθετικό το όνομα “Ταξιαρχία” θα μπορούσαν να εμφανιστούν σε ένα ανακριτικό γραφείο ως κάτι πειστικό

“για ένταξη και συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση”. Οι διωκτικές υπηρεσίες με ένα πρόχειρο μαγείρεμα της υπόθεσης επιχειρήσαν να σκηνοθετήσουν την ύπαρξη μιας οργάνωσης για να ρίξουν δεκάδες χρόνια φυλακής σε δύο αγωνιστές του ριζοσπαστικού κινήματος. Και όλο αυτό για να αποκαταστήσει στην δημόσια σφαίρα η “αντι”τρομοκρατική υπηρεσία το τρακαρισμένο προφίλ της παντοδυναμίας της μετά το φιάσκο που υπέστη στην περιοχή των Εξαρχείων όπου, σύμφωνα με στοιχεία της δικογραφίας, κατευθύνθηκε το βαν των συντρόφων/ισσων.

Ταυτόχρονα φρόντισαν να διοχετεύσουν σε γνώριμες δημοσιογραφικές κλίκες τελείως ανυπόστατα και διογκωμένα σενάρια περί συμμετοχής των δύο συλληφθέντων σε οργανώσεις αντάρτικου πόλης ενώ τους εμφάνιζαν και ως τμήμα μιας ενεργούς ομάδας αντιεξουσιαστών που πραγματοποιεί “καταδρομικές” επιθέσεις στα Εξάρχεια, η εξάρθρωση της οποίας αποτελεί βασική προτεραιότητα για την ΕΛ.Α.Σ.

Ακόμα, η εμφάνιση των συντρόφων στα δικαστήρια με αλεξίσφαιρα γιλέκα και συνοδευόμενοι από τα ΕΚΑΜ, παράλληλα με τη διαρκή στοχοποίησή τους σχεδόν από το σύνολο των δημοσιογράφων ως “βομβιστές των γραφείων της Χ.Α”, επιδίωκε την “εγκληματοποίηση” του προφίλ των συντρόφων στα μάτια της κοινής γνώμης με μοναδικό κίνητρο την προφυλάκιση τους. Ενώ η εκκένωση της κατάληψης Κούβελου την επόμενη μέρα των συλλήψεων με αφορμή τη λήξη του τελεσίγραφου Χρυσοχοϊδη επιχειρήθηκε να συνδεθεί επικοινωνιακά με τις συλλήψεις συντρόφων, παρουσιάζοντας την κατάληψη ως το υποτιθέμενο ορμητήριό τους.

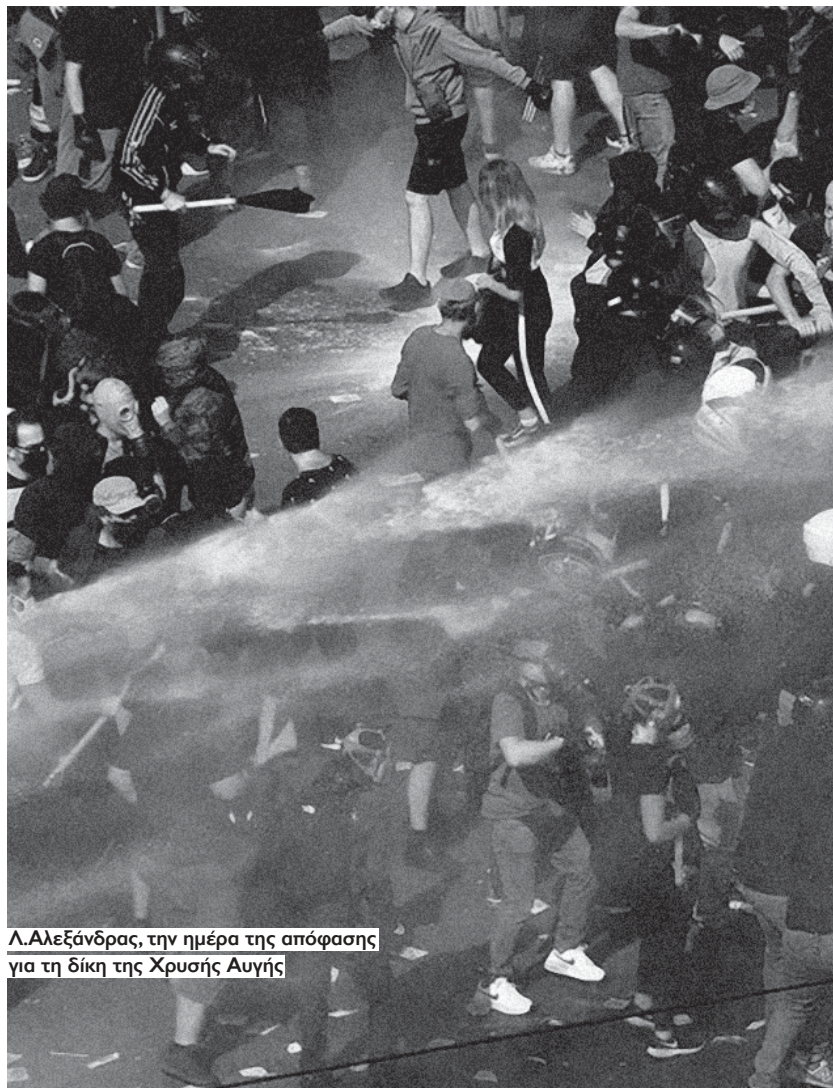
Συγκεκριμένα, η δικογραφία αναφέρεται, εκτός από την επίθεση στα -τότε- κεντρικά της Μεσογείων από την “Ταξιαρχία Παύλος Φύσας”, σε επιθέσεις εναντίων της Τ.Ο στον Ασπρόπυργο (Ιούνης 2017, Φλεβάρης 2019) που οδήγησαν και στο οριστικό σφράγισμα των γραφείων τους, εναντίον στελέχους στην Πετρούπολη με τις διαφορετικές υπογραφές “Ταξιαρχία Σαχζάτ Λουκμάν”, “Ταξιαρχία Petrit Zifile” και “Ταξιαρχία Abd Elsalam”. Στον εμπρησμό της Τ.Ο Μενιδίου που οδήγησε στην αναστολή επ’ αόριστόν της λειτουργίας της με την υπογραφή “Ταξιαρχία Ντουρούτι”. Στην καταστροφή του πολιτικού γραφείου του Φύρερ στην Δηλιγιάννη, ενέργεια για την οποία δεν υπάρχει ανάληψη πολιτικής ευθύνης.

Το διογκωμένο και ανυπόστατο κατηγορητήριο που συντάχθηκε μεταξύ άλλων με ανώνυμα τηλεφωνήματα στη γνωστή υπηρεσία που δεν διαθέτει και αναγνώριση κλήσης(!), περιλαμβάνει ψεύδη και υπερβολές που αποδομούνται με

μια μόνο ανάγνωση της δικογραφίας. Οι διώξεις των δύο συντρόφων που συνελήφθησαν περίπου δυο μήνες μετά το συμβάν της Δηλιγιάννη, τελικά αφορούν δύο επιθέσεις στα γραφεία της Χ.Α. Συγκεκριμένα στην Τ.Ο Μενίδι και στα κεντρικά της Δηλιγιάννη. Με “στοιχεία” ότι αυτές τις δύο ημερομηνίες που πραγματοποιήθηκαν οι εμπρησμοί, οι σύντροφοι έτυχε να νοικιάσουν για προσωπική τους χρήση αυτοκίνητα, κάτι που θεωρήθηκε ύποπτο από την εν λόγω υπηρεσία.

Και ενώ η δικογραφία τρία χρόνια μετά παραμένει ανοιχτή και οι σύντροφοι είναι υποχρεωμένοι να παρουσιάζονται 4 φορές το μήνα στο Α.Τ για να δίνουν παρών, η ανακρίτρια (τρίτη στη σειρά) που χειρίζεται την υπόθεση διαμήνυσε ότι το προσεχές διάστημα, προτού η δικογραφία κλείσει, θα προσθέσει ακόμα μια ενέργεια στη δικογραφία σε βάρος του ενός συντρόφου. Θα επιχειρήσει δηλαδή να δι-ογκώσει περαιτέρω το κατηγορητήριο προσθέτοντας σε αυτό ακόμα μια αντιφασιστική ενέργεια που αφορά την εμπρηστική επίθεση στα γραφεία της Χρυσής Αυγής στον Ασπρόπυργο (Φλεβάρης 2019).

Τα τοπικά γραφεία του Ασπροπύργου άνοιξαν το 2012 ενώ η Χρυσή Αυγή, αποσπώντας αυξημένα ποσοστά στις εκλογικές αναμετρήσεις που ακολούθησαν, επιχειρούσε να συντηρήσει ένα ναζιστικό-φασιστικό “κάστρο” με κομβικό ρόλο και για τις γύρω περιοχές. Αξιοποιώντας ένα σύνθετο πλέγμα κοινωνικών/πολιτικών σχέσεων που αποτελούνταν από την ασυλία της τοπικής αστυνομίας, το αβαντάρισμα από τα τοπικά ΜΜΕ, τους φιλικά προσκείμενους ρατσιστι-

**Λ.Αλεξάνδρας, την ημέρα της απόφασης
για τη δίκη της Χρυσής Αυγής**

κούς τοπικούς συλλόγους, το κουντικό δήμαρχο της περιοχής Νίκο Μελετίου και τη ζεστή φιλοξενία της παράταξης του “Ασπρόπυργος Ώρα Ευθύνης”, οι ναζί-φασίστες της Χ.Α. εγκαταστάθηκαν στην περιοχή και τρύπωσαν στις γειτονιές του εργατόκοσμου. Το αποτέλεσμα; Από το 2012 πάνω από 70 καταγεγραμμένες επιθέσεις σε μετανάστες εργάτες της περιοχής, με κλιμάκωση τη χρονιά που ακολούθησε από τον Αύγουστο του 2016 και μετά. Τα σπίτια τους, τα χωράφια, οι γειτονιές, οι αποθήκες, τα βουνά της περιοχής, έγιναν οι πιο αφιλόξενοι τόποι, κυρίως για ανθρώπους προερχόμενους από το Πακιστάν.

Είναι σαφές ότι το Κράτος επιχειρεί ακόμα και σήμερα την αναβάθμιση του κατηγορητηρίου για την εξόντωση των συντρόφων μας την ίδια στιγμή που η αστική δικαιοσύνη αποφυλακίζει φασίστες με βαρύτατο κατηγορητήριο. Επιχειρεί να εγληματοποιήσει την αντιφασιστική δράση ενώ παράλληλα φασιστικοποιεί την πολιτική του δολοφονώντας μετανάστες και πρόσφυγες, τσακίζοντας αγωνιστές/ριες, βυθίζοντας στη φτώχεια και τη δυστυχία μια ολόκληρη κοινωνία.

Η αστική δικαιοσύνη και το πολιτικό προσωπικό της χώρας αναγκάστηκαν να καταδικάσουν τη Χρυσή Αυγή ως εγκληματική οργάνωση. Η κυβέρνηση διαβλέποντας ότι μια ενδεχόμενη ατιμωρησία θα λειτουργούσε αποσταθεροποιητικά για την ίδια, αφού θα αναζωπύρωνε τα αντιφασιστικά-αντικυβερνητικά αντανakλαστικά της κοινωνίας και θα όπλιζε το χέρι της λαϊκής αυτοδικίας, επιχείρησε με την καταδικαστική απόφαση να αφομοιώσει τις δυναμικές του αντιφασιστικού κινήματος και να εμφανιστεί σαν η κυβέρνηση

Ασπρόπυργος

που οδήγησε τους φασίστες στα δικαστήρια. Το πολύμορφο αντιφασιστικό κίνημα που αναπτύχθηκε τα προηγούμενα χρόνια στην κοινωνία ήταν αυτό που δεν επέτρεψε μια ενδεχόμενη ατιμωρησία αφού το πολιτικό κόστος για την Κυβέρνηση θα ήταν τεράστιο, αν κρίνουμε μόνο από τους 30.000 αντιφασίστες/ριες που περικύκλωσαν το εφετείο την ημέρα της απόφασης.

Το πολιτικό προσωπικό και η αστική δικαιοσύνη επιχείρησε να “καθαρίσει” μέσα από τη δίκη της Χρυσής Αυγής τις σχέσεις κράτους - παρακράτους. Την οργανική σχέση των ταγμάτων εφόδου με τους διοικητές των τοπικών Α.Τ., τις σχέσεις της Χ.Α. με μεγαλοεργολάβους στο Πέραμα, τον δημοσιογραφικό οχετό που έσταζε δηλητήριο για τους

μετανάστες και έδινε βήμα στους φασίστες ενώ συγκάλυπτε τη δολοφονική τους δράση. Το μιντιακό σύστημα που διευκόλυνε την ναζιστική συμμορία, που ζητούσε μια “πιο σοβαρή” Χρυσή Αυγή, που δεν έβλεπε ούτε τις σβάστικες, ούτε τα ναζιστικά κηρύγματα, που στις τηλεοράσεις παρουσίαζε σαν ράκος τον Ρουπακιά, που διαφήμιζε τα “παιδιά με τα μαύρα” που πήγαιναν τις γριούλες στα atm. Επιχείρησε να ξελασπώσει την Cosco που στο λιμάνι του Πειραιά έδινε εντολή σε χρυσαυγίτες για να σπάσουν τις απεργίες των ναυτεργατών, την αστική δικαιοσύνη που επί δεκαετίες αθώωνε φασίστες στα δικαστήρια όταν συλλαμβάνονταν για τη δολοφονική τους δράση. Επιχείρησε να καθαρίσει την ομάδα Δίας που παρακολουθούσε αμέτοχη να δολο-

Καβάλα

φονούν τον Παύλο Φύσσα. Επιχείρησε με την καταδικαστική απόφαση εναντίον της Χρυσής Αυγής να παρουσιάσει την οργάνωση σαν παρθενογένεση και όχι σαν αυτό που πραγματικά υπήρξε: σαν μια Οργάνωση Νεοναζί φονιάδων, γέννημα θρέμμα του πολιτικού συστήματος, εργαλείο των αστικών κυβερνήσεων.

Η αλληλεγγύη στους 2 αγωνιστές είναι αυτή που για μια ακόμα φορά θα ανακόψει τους κρατικούς σχεδιασμούς. Η αλληλεγγύη τόσων χιλιάδων αντιφασιστών/αντιφασιστριών που εκφράστηκε πανελλαδικά ώστε να αποτρέψει τις προφυλακίσεις μαζεύοντας το ποσό των εγγυήσεων που ανέρχεται σε 30.000 ευρώ. Η αλληλεγγύη που μέχρι και σήμερα συνεχίζει να εγκολπώνει τους 2 αντιφασίστες στην κίνηση της και τις δυναμικές της κάνοντας πράξη το σύνθημα ότι “όποιος ξεχνάει τους αιχμαλώτους του κοινωνικού και ταξικού πολέμου σε λίγο ξεχνάει και τον ίδιο τον πόλεμο”. Η αναφορά του ανταγωνιστικού κινήματος στις διώξεις των 2 αντιφασιστών συντρόφων μας είναι διαρκής και εκφράζεται σε κάθε ευκαιρία που οι φασίστες επιχειρούν να σηκώσουν κεφάλι και να δαγκώσουν με το αιματηρό τους δηλητήριο τους ταξικά αδύναμους και καταπιεσμένους, τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες.

Έτσι και στις 18.9.2022, η αλληλεγγύη στους 2 αντιφασίστες θα υποστηριχτεί στη φτωχογειτονιά του Κερατσινίου, στη γειτονιά της αντίστασης απέναντι στην Κατοχή, εκεί όπου στην “Μάχη της Ηλεκτρικής” οι αντάρτες του ΕΛΑΣ μαζί με κατοίκους κατάφεραν να συντρίψουν τους γερμανούς κατακτητές. Εκεί που ο Παύλος Φύσσας στάθηκε με μαχη-

τικότητα και αδιαλλαξία μπροστά στο χρυσαυγίτικο τάγμα εφόδου που επιτέθηκε δολοφονώντας τον, δίνοντας τη ζωή του μαχόμενος, υπερασπιζόμενος τα ιδανικά μιας ολόκληρης κοινωνίας που ζει σε καθεστώς οικονομικής επισφάλειας και ανελευθερίας. Ο Παύλος Φύσσας παρότι δεν ήταν ενταγμένος σε κάποιον πολιτικό χώρο ή συλλογικότητα ενσάρκωνε ορισμένα από τα στοιχεία εκείνα που συγκροτούν έναν ολοκληρωμένο αγωνιστή και άνθρωπο αφού κατάφερε σε μόλις λίγα δευτερόλεπτα πριν τον θάνατό του να επιδείξει γενναιότητα, συντροφικότητα και με ανεξάντλητη ανθρωπιά και δύναμη να αντιτάξει το σώμα και την αντιφασιστική ψυχή του οδόφραγμα απέναντι στον φόβο και την επιβολή της άτακτης φυγής.

Οι 2 αντιφασίστες αγωνιστές αποτελούν ακόμα κομμάτι μιας ευρύτερης πολύμορφης και δυναμικής αντιπαράθεσης μεταξύ της αγωνιζόμενης κοινωνίας, του Κράτους και των φασιστών. Μιας αντιστασιακής παρακαταθήκης πλούσιας σε περιεχόμενα και δυναμικές όπου πρωτοπόρο τμήμα της υπήρξαν οι μαχητικοί αντιφασίστες και αντιφασίστριες που συγκρούστηκαν -και υλικά- χωρίς μικροκομματικές σκοπιμότητες και ιδιοτελή οφέλη με τους φασίστες. Αποτελούν κομμάτι της δικής μας “αντιφασιστικής νίκης” που κατατρόπωσε τον φασισμό στερώντας του ζωτικό χώρο στις γειτονιές και στον δημόσιο χώρο, μεταφέροντας τελικά μέσα από επίμονες και επίπονες προσπάθειες τον φόβο αποκλειστικά και μόνο στο απέναντι στρατόπεδο. Τέλος, αποτελούν τμήμα μιας πανελλαδικής στρατηγικής εξουδετέρωσης του φασισμού στη χώρα που στέρησε στους

φασίστες πολιτικά γραφεία και πολιτικό οξυγόνο, εξαφανίζοντάς τους στις τρύπες τους. Η αλληλεγγύη μας λοιπόν στους 2 συντρόφους αποτελεί ταξικό-αντιφασιστικό καθήκον όσων συνεχίζουν να υπερασπίζονται την μαχητική αντιφασιστική παράδοση αυτού του τόπου, όσων συνεχίζουν να οπλίζονται απέναντι στον φασισμό και στο σύστημα που τον γεννά. Αποτελεί βασικό κόμβο πρόσδεσης όσων συνεχίζουν να υπερασπίζονται το πολυεθνικό προλεταριάτο απέναντι στις επιθέσεις των αφεντικών και των “ταγμάτων εφόδου”, αναγνωρίζοντας ότι η πολιτική και ταξική οργάνωσή του αποτελεί στρατηγικό και τακτικό επίδικο στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Άλιμος

Το αντιφασιστικό κίνημα, ο μαχητικός αντιφασισμός που κυρίως αναπτύχθηκε και έδρασε μέσα από τις γραμμές του αντιεξουσιαστικού χώρου, έδωσε την απάντηση στον φασιστικό οχετό. Χτύπησε τους φασίστες όπου τους βρήκε, έδωσε μάχες εμπροσθοφυλακής σε κάθε γωνία του ελληνικού χώρου, διεξήγαγε μια μεγάλης κλίμακας αντιφασιστική προπαγάνδα και παρήγαγε ριζοσπαστικό, επαναστατικό, αντιφασιστικό λόγο. Οι θεωρητικές επεξεργασίες, οι δυνάμεις, τα ρίσκα, η αυτοθυσία των αντιφασιστών κράτησαν τον αντιφασιστικό χαρακτήρα του δημοσίου χώρου και έστειλαν τους μισάνθρωπους νεοναζί και τους υπόλοιπους ακροδεξιούς -και πάλι- μακριά από τον δρόμο.

